

تکریم بازنشستگان

بازنشستگی، حادثه مهمی در چرخه زندگی فرد است و افراد با بازنشسته شدن باید قادر به پذیرفتن این اندیشه شوند که می‌توانند به طور موفق و با سربلندی به عنوان یک فرد کامل، بدون آن که اشتغالی داشته باشند، به زندگی ادامه دهند...

بازنشستگی، حادثه مهمی در چرخه زندگی فرد است و افراد با بازنشسته شدن باید قادر به پذیرفتن این اندیشه شوند که می‌توانند به طور موفق و با سربلندی به عنوان یک فرد کامل، بدون آن که اشتغالی داشته باشند، به زندگی ادامه دهند.

این دوران، امکان تصمیم‌گیری گسترده‌ای را در مورد زندگی شخص فراهم می‌آورد که اگر این تصمیمات خوب اتخاذ شوند، فرد، سازمان و جامعه در مجموع منتفع می‌شوند.

گروهی دوران بازنشستگی را به عنوان (نقش بی‌نقشی) می‌خوانند زمانی که اگر آغاز آن با برنامه‌ریزی و دقت همراه نباشد، ثمری جز افسردگی و احساس بی‌حاصلی برای شخص بازنشسته به همراه نخواهد داشت.

برای مقابله با حس تنهایی در سالمندان، باید از شیوه‌های مشاوره‌شناختی با فرد و آموزش جامعه به منظور تغییر نگرش نسبت به سالمندی بهره‌گرفت.

بازنشستگان، منبعی از خاطرات و تجارب تلخ و شیرین گذشته هستند که نباید بدون استفاده باقی بمانند.

رویکرد داستان‌گویی و نقل تجارب و خاطرات گذشته، توسط بازنشستگان، افزون بر این که نسل حاضر را در جریان وقایع موثق گذشته قرار می‌دهد، باعث می‌شود تا آنان در جامعه نقش شایسته و به حقی برای خود به دست آورند.

توجه به نیازهای مادی و معنوی بازنشستگان، ایجاد زمینه‌هایی برای حضور پر فایده آنان در صحنه کارهای اجرایی با توجه به تجربیات، تخصص‌ها و توانایی‌ها، در نظر گرفتن امکاناتی برای گذراندن اوقات این عزیزان، ایجاد تشکل‌ها، انجمن‌ها و گروه‌هایی با سرلوحه قرار دادن برنامه‌های فرهنگی و آموزشی متناسب با شرایط آنان، ایجاد تسهیلات بهداشتی درمانی، استفاده از وام‌ها و قرض‌الحسنه‌هایی مناسب با شرایط آنان و دادن نقش‌های پررنگ و کلیدی در خانه و خانواده به آن‌ها از جمله امور ضروری و پر اهمیت است که برای سلامت روحی و روانی و جسمانی آنان توسط دولت و خانواده‌ها باید مد نظر قرار گیرد.

رضایور